

Sygn. akt I UK 198/04

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski

w sprawie z wniosku K. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Ł.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 stycznia 2005 r.,
kasacji wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł.
z dnia 2 kwietnia 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2004 r., III AUa .../03, Sąd Apelacyjny w Ł. oddalił apelację K. W. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. z dnia 28 października 2002 r., VIII U .../02, oddalającego odwołanie ubezpieczonej od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Ł. z dnia 30 października 2001 r., odmawiającej przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wyrok ten dwiema kasacjami zaskarżyła ubezpieczona. Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji (pierwszej) wskazała "rażące naruszenie przepisów postępowania" (należy domniemywać, że chodzi i przepisy, których naruszenie zostało wskazane jako podstawa kasacji, tj. art. 217, art. 385, art. 386 §

4 i 6 oraz art. 233 i art. 224 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.). W drugiej kasacji ubezpieczona wywiodła, że "Zasadniczą kwestia poruszoną w kasacji, jest fakt pominięcia przez Sąd II instancji zgłoszonego przez wnioskodawczynię dowodu w postaci dokumentacji lekarskiej leczenia szpitalnego wnioskodawczyny, pochodzącej z okresu po wydaniu wyroku przez Sąd Okręgowy oraz oddalenie wniosku dowodowego zgłoszonego na rozprawie apelacyjnej w przedmiocie opinii biegłego lekarza psychiatry. Problem ograniczenia dopuszczalności powoływania nowych faktów i dowodów w postępowaniu apelacyjnym był tematem wielu rozważań Sądu Najwyższego. Jednakże stanowisko Sądu Najwyższego w tej kwestii nie jest jednolite. Należy rozważyć w jakiej sytuacji sąd apelacyjny nie ma obowiązku przeprowadzenia nowych dowodów na fakty sporne między stronami, a mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zwłaszcza w sytuacji gdy w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych podstawą rozstrzygnięcia winien być stan faktyczny (a więc stan zdrowia który może ulec zmianie w toku postępowania apelacyjnego) z dnia orzekania. Ponieważ wypowiedzi w tej kwestii w orzecznictwie i doktrynie są fragmentaryczne, należy uznać, że jest to na tyle istotne zagadnienie prawne, że uzasadnia podstawę rozpoznania kasacji".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 393 k.p.c. wynika, że okolicznościami uzasadniającymi rozpoznanie kasacji mogą być występowanie istotnego zagadnienia prawnego, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżone orzeczenie albo nieważność postępowania. W pierwszej kasacji ubezpieczona nie powołuje się na żadną z tych okoliczności, gdyż taką nie jest "rażące naruszenie przepisów postępowania". W drugiej kasacji ubezpieczona formułuje okoliczności, które można próbować zakwalifikować jako przedstawienie zagadnienia prawnego. Sprowadza się ono w istocie do oceny, czy zmiany (pogorszenie) stanu zdrowia ubezpieczonego po wydaniu decyzji organu rentowego (w toku postępowania sądowego) podlegają uwzględnieniu przy rozpoznaniu odwołania od decyzji odmawiającej przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy (tylko wówczas ma to znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i uzasadnia przeprowadzenie postępowania dowodowego w tym zakresie). Problem

ten budził pewne wątpliwości, ale zostały one już rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 20 maja 2004 r., II UK 395/03 (OSNP 2005 nr 3) Sąd Najwyższy stwierdził bowiem, że warunki nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy muszą być spełnione łącznie w chwili wydania decyzji przez organ rentowy; w postępowaniu odwoławczym od decyzji odmawiającej prawa do tej renty sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania (por. też co do zasady wyrok z dnia 10 marca 1998 r. w sprawie II UKN 555/97, OSNAPIUS 1999 nr 5, poz. 181).

Sąd Najwyższy ocenił, że w sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 1 k.p.c., zwłaszcza wskazane przez skarżącą. Po rozważeniu przesłanek określonych w art. 393 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy uznał za uzasadnioną odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania, o czym orzekł na podstawie tych przepisów w związku z art. 393⁷ § 1 k.p.c.